

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud Plzeň-jih rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Reimannovou ve věci

žalobce: **Městský ústav sociálních služeb města Plzně**, IČO 00075345
sídlem Klatovská třída 777/90, 301 00 Plzeň
zastoupená advokátkou JUDr. Evou Kabelkovou
sídlem Kamenická 2378/1, 301 00 Plzeň

proti
žalované: **Veronika Šašková**, narozená 20. 6. 1995
bytem Dnešice 162, 334 43 Dnešice

o zaplacení 15 260 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 15 260 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně jdoucím z této částky od 1. 11. 2022 do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení k rukám advokátky JUDr. Evy Kabelkové částku 8 949,70 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou ke zdejšímu soudu dne 29. 9. 2025 domáhal po žalované zaplacení částky 15 260 Kč s příslušenstvím, a to s následujícími skutkovými tvrzeními: Žalovaná byla u žalobce do 20. 10. 2022 zaměstnána jako pečovatelka, přičemž její pracovní poměr skončil jednostranným ukončením ze strany žalobce jakožto zaměstnavatele, a to pro hrubé porušení pracovních povinností žalovanou. Žalovaná měla s žalobcem v rámci pracovního poměru uzavřenou kvalifikační dohodu ze dne 12. 5. 2022 a 12. 7. 2022 (tato dohoda byla uzavřena

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Jírová

z důvodu pracovní neschopnosti žalované a nevykonání všech bloků prvního kurzu). Žalovaná se v předmětné dohodě zavázala získat potřebné vzdělání, tj. absolvovat rekvalifikační kurz, a po dobu tří let vykonávat pracovní činnost u žalobce. V případě porušení povinností vyplývající žalované ze smlouvy, se žalovaná zavázala uhradit žalobci vzniklou škodu, resp. bezdůvodné obohacení. Žalovaná však sjednaný a uhrazený rekvalifikační kurz neabsolvovala a z účasti na kurzu se neomluvila. Následně s ní byl z důvodu zvláště hrubého porušení jejích pracovních povinností jednostranně ukončen pracovní poměr, a to ke dni 20. 10. 2022. Důvodem byla neomluvená absence žalované na pracovišti. Náklady na rekvalifikační kurz činily částku 5 800 Kč. Náklady za náhradu mzdy po dobu pracovního volna (za neoprávněně vyčerpané volno po dobu, kdy probíhal rekvalifikační kurz, kterého se žalovaná nezúčastnila) činily částku 7 829 Kč. Vzhledem k neomluvené absenci dne 27. 9., 29. 9. a dne 30. 9. 2022, vznikl žalované dále dluh na uhrazeném zdravotním pojištění v částce 219 Kč. Další dluh na zdravotním pojištění vznikl z důvodu absence dne 1. 10., 4. 10., 5. 10. a 6. 10. 2022, a to v částce 1 412 Kč. Žalobce dále uvedl, že žalovaná svůj dluh vůči žalobci uznala, přislíbila poskytnout svou součinnost a dluh uhradit. Žalované byla nabídnuta rovněž možnost splátkového kalendáře pro uhrazení vzniklé škody a bezdůvodného obohacení, žalovaná však následně přestala s žalobcem komunikovat a dluh v požadovaném termínu, tj. do 31. 10. 2022, neuhradila. Žalobce se tak s ohledem na shora uvedené po žalované domáhá zaplacení celkem částky ve výši 15 260 Kč, a to z titulu náhrady škody ve výši 5 800 Kč (náklady na rekvalifikační kurz) a bezdůvodného obohacení na straně žalované (náhrada mzdy po dobu pracovního volna a odvodu na zdravotní pojištění) v celkové výši 9 460 Kč. Žalovaná nereagovala ani na zaslanou předžalobní výzvu, a proto se žalobce domáhá svého nároku prostřednictvím soudu.

2. Žalovaná se k věci nevyjádřila.
3. Soud ve věci postupoval podle ustanovení § 115a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), dle kterého k projednání věci samé není třeba nařizovat jednání, jestliže ve věci lze rozhodnout jen na základě účastníků předložených listinných důkazů a účastníci se práva účasti na projednávání věci vzdali, popřípadě s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání souhlasí. Výzvu k vyjádření o tom, zdali má být nařízeno jednání, soud doručil účastníkům zcela v souladu s § 45 až 50 o. s. ř. Žalobkyně s rozhodnutím bez nařízení jednání vyjádřila souhlas. Žalovaná se k výzvě ve stanovené lhůtě nevyjádřila, soud proto v souladu s § 101 odst. 4 o. s. ř. vycházel z toho, že s rozhodnutím bez nařízení jednání rovněž souhlasí.
4. Z listinných důkazů předložených žalobkyní byly zjištěny následující skutečnosti: Dle kvalifikační dohody, která byla mezi žalovanou jakožto zaměstnancem a žalobkyní jakožto zaměstnavatelem uzavřena dne 12. 5. 2022, vyplynulo, že žalobce se zavázal umožnit žalované zvýšení kvalifikace spočívající v absolvování akreditovaného rekvalifikačního kurzu pro pracovníky v sociálních službách v rozsahu 150 hodin, a to v období od 17. 6. 2022 do 5. 8. 2022. Rekvalifikační kurz měl být zakončen závěrečnou zkouškou. Žalobce se zavázal poskytovat žalované po dobu zvyšování kvalifikace pracovní volno s náhradou platu. Žalovaná se oproti tomu zavázala setrvat u žalobce (zaměstnavatele) v zaměstnání nejméně tři roky od zvýšení kvalifikace. Dále bylo mezi účastníky ujednáno, že v případě, že pokud žalovaná shora uvedený závazek nesplní, je povinna nahradit žalobci náklady spojené se zvýšením kvalifikace, a to i v případě, že rozváže pracovní poměr se žalobcem před tím, než dojde ke zvýšení kvalifikace. Ze záznamu z ústního jednání konaného dne 1. 7. 2022 mezi žalovanou a zástupci žalobce vyplynulo, že žalovaná byla od 20. 6. 2022 v pracovní neschopnosti. Vzhledem k tomu, že od 17. 6. 2022 absolvovala výše uvedený rekvalifikační kurz, ve kterém byly povoleny toliko dvě absence, nebylo možné, aby žalovaná podmínky kurzu splnila, neboť nebyla přítomna na výuce dne 24. 6. 2022, dne 1. 7. a 2. 7. 2022. Následně bylo dohodnuto, že žalovaná si samostatně zajistí přeložení do jiného rekvalifikačního kurzu, který bude ukončen nejpozději do 20. 9. 2022 s tím, že žalovaná úspěšně složí závěrečnou zkoušku, a do 30. 9. 2022 žalobci doloží doklad o ukončení kvalifikačního kurzu. Vzhledem ke shora uvedenému uzavřel žalobce s žalovanou dne 22. 7. 2022 další kvalifikační dohodu s tím, že

termín kurzu měl proběhnout v období od 22. 7. 2022 do 9. 9. 2022. Dne 5. 8. 2022 adresovala žalobci dopis, ve kterém sdělila, že je opětovně v pracovní neschopnosti, a to od 4. 8. 2022, přičemž opětovně nebude moci splnit podmínky pro úspěšné absolvování rekvalifikačního kurzu. Výše uvedené vyplývá i z informace o dočasné pracovní neschopnosti zaměstnance od ČSSZ. Dne 6. 10. 2022 byl s žalovanou okamžitě zrušen pracovní poměr, a to pro porušení pracovních povinností zvláště hrubým způsobem, neboť žalovaná bez omluvy, po ukončení pracovní neschopnosti ke dni 27. 9. 2022, nenastoupila na žalobcem určené pracovní směny, a to konkrétně dne 29. 9., 30. 9., 1. 10., 4. 10., 5. 10. a 6. 10. 2022. Pracovní poměr žalované byl zrušen ke dni 20. 10. 2022, tj. ke dni doručení okamžitého zrušení pracovního poměru. Datum skončení zaměstnaneckého poměru pak vyplývá rovněž ze zápočtového listu. Z listin předložených žalobcem (opis exportu tuzemských platebních příkazů, mzdové složky – pohled přes období, výplatní pásky žalované, přehled plateb Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra České republiky, vyčíslení nákladů na rekvalifikační kurz a faktura č. 22011504) bylo dále zjištěno, že žalovaná po ukončení pracovní neschopnosti dne 27. 9. 2022 měla neomluvené absence, a to rovněž dne 29. 9., 30. 9., 1. 10., 4. 10., 5. 10. a 6. 10. 2022. Za shora uvedené období vznikl žalované dluh na zdravotním pojištění, které za ni uhradil žalobce, a to v celkové výši 1 631 Kč. V průběhu rekvalifikačního kurzu, kterého se žalovaná nezúčastnila, žalovaná neoprávněně čerpala pracovní volno, přičemž náklady na náhradu mzdy za toto období činily částku 7 829 Kč. Právní zástupce žalobce adresoval žalované předžalobní výzvu ze dne 18. 9. 2025.

5. Z ostatních důkazů soud nezjistil žádné další relevantní skutečnosti.
6. Podle § 55 odst. 1 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“), zaměstnavatel může výjimečně pracovní poměr okamžitě zrušit jen tehdy, porušil-li zaměstnanec povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvláště hrubým způsobem.
7. Podle § 232 odst. 1 zákoníku práce, nejsou-li dohodnuta nebo stanovena vyšší nebo další práva, přísluší zaměstnanci od zaměstnavatele při zvyšování kvalifikace pracovní volno s náhradou mzdy nebo platu ve výši průměrného výdělku a) v nezbytně nutném rozsahu k účasti na vyučování, výuce nebo školení, b) 2 pracovní dny na přípravu a vykonání každé zkoušky v rámci studia v programu uskutečňovaném vysokou školou nebo vyšší odbornou školou, c) 5 pracovních dnů na přípravu a vykonání závěrečné zkoušky, maturitní zkoušky nebo absolutoria, d) 10 pracovních dnů na vypracování a obhajobu absolventské práce, bakalářské práce, diplomové práce, disertační práce nebo písemné práce, kterou je zakončováno studium v programu celoživotního vzdělávání uskutečňovaném vysokou školou a e) 40 pracovních dnů na přípravu a vykonání státní závěrečné zkoušky, státní rigorózní zkoušky v oblasti lékařství, veterinárního lékařství a hygieny a státní doktorské zkoušky.
8. Podle § 234 odst. 1 zákoníku práce, uzavře-li zaměstnavatel se zaměstnancem v souvislosti se zvyšováním kvalifikace kvalifikační dohodu, je její součástí zejména závazek zaměstnavatele umožnit zaměstnanci zvýšení kvalifikace a závazek zaměstnance setrvat u zaměstnavatele v zaměstnání po sjednanou dobu, nejdéle však po dobu 5 let, nebo uhradit zaměstnavateli náklady spojené se zvýšením kvalifikace, které zaměstnavatel na zvýšení kvalifikace zaměstnance vynaložil, a to i tehdy, když zaměstnanec skončí pracovní poměr před zvýšením kvalifikace. Závazek zaměstnance k setrvání v zaměstnání začíná od zvýšení kvalifikace. Dle odst. 2 téhož ustanovení, kvalifikační dohoda může být uzavřena také při prohlubování kvalifikace (§ 230), jestliže předpokládané náklady dosahují alespoň 75 000 Kč; v takovém případě nelze prohloubení kvalifikace zaměstnanci uložit. Dle odst. 3 téhož ustanovení, kvalifikační dohoda musí obsahovat a) druh kvalifikace a způsob jejího zvýšení nebo prohloubení, b) dobu, po kterou se zaměstnanec zavazuje setrvat u zaměstnavatele v zaměstnání po ukončení, zvýšení nebo prohloubení kvalifikace a c) druhy nákladů a celkovou částku nákladů, kterou bude zaměstnanec povinen uhradit zaměstnavateli, pokud nesplní svůj závazek setrvat v zaměstnání.

9. Podle § 250 odst. 1 zákoníku práce, zaměstnanec je povinen nahradit zaměstnavateli škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním.
10. Podle § 331 zákoníku práce, vrácení neprávem vyplacených částek může zaměstnavatel na zaměstnanci požadovat, jen jestliže zaměstnanec věděl nebo musel z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené, a to do 3 let ode dne jejich výplaty.
11. Podle § 2894 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), povinnost nahradit jinému újmu zahrnuje vždy povinnost k náhradě újmy na jmění (škody).
12. Podle § 2910 o. z., škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.
13. Podle § 2913 odst. 1 o. z., poruší-li strana povinnost ze smlouvy, nahradí škodu z toho vzniklou druhé straně nebo i osobě, jejímuž zájmu mělo splnění ujednané povinnosti zjevně sloužit.
14. Podle § 2991 o. z., kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil. Bezdůvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám.
15. Podle § 2993 o. z., plnila-li strana, aniž tu byl platný závazek, má právo na vrácení toho, co plnila. Plnily-li obě strany, může každá ze stran požadovat, aby jí druhá strana vydala, co získala; právo druhé strany namítnout vzájemné plnění tím není dotčeno. To platí i v případě, byl-li závazek zrušen.
16. Podle § 5 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, zaměstnavatel odvádí část pojistného, které je povinen hradit za své zaměstnance. Současně odvádí i část pojistného, které je povinen hradit zaměstnanec, srážkou z jeho mzdy nebo platu, a to i bez souhlasu zaměstnance.
17. Na základě provedení dokazování dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Žalovaná byla u žalobce zaměstnána jako pečovatelka, přičemž v rámci pracovního poměru s ní byla uzavřena tzv. kvalifikační dohoda, ve které se zavázala získat potřebné vzdělání a následně po dobu tří let vykonávat u žalobce pracovní činnost. Žalobce za žalovanou uhradil náklady za rekvalifikační kurz v celkové výši 5 800 Kč, ta však sjednaný a uhrazený kurz neabsolvovala, a to, aniž by se z něj omluvila. Lze tedy konstatovat, že žalovaná způsobilá svým zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů žalobci jakožto zaměstnavateli škodu, kterou mu je v souladu s ust. § 250 odst. 1 zákoníku práce, povinna nahradit. Pro úplnost soud dodává, že žalovaná porušila rovněž povinnosti vyplývající jí ze samotné kvalifikační dohody, ke kterým se zavázala. Žalovaná dále v průběhu rekvalifikačního kurzu neoprávněně čerpala pracovní volno, přičemž náklady na náhradu mzdy za dobu neoprávněného čerpání pracovního volna činily celkem částku 7 829 Kč, kterou je žalovaná v souladu s ust. § 331 zákoníku práce povinna žalobci rovněž uhradit, neboť se jedná o neprávem vyplacenou částku, přičemž žalovaná si této skutečnosti byla vědoma nebo alespoň musela předpokládat, že jde o částku neprávem vyplacenou. Soud má dále rovněž za prokázané, že žalovaná měla neomluvenou absenci, a to celkem sedm dní, kdy za ni žalobce odvedl zdravotní pojištění, a to v celkové částce 1 631 Kč. Vzhledem k tomu, že na straně žalované tak vzniklo bezdůvodné obohacení, je žalovaná povinna tuto částku v souladu s ust. § 2993 o. z. žalobci rovněž vrátit.
18. S ohledem na shora uvedené soud žalobě v plném rozsahu vyhověl a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 15 260 Kč. Vzhledem k tomu, že se žalovaná s úhradou této částky ocitla v prodlení, přiznal soud žalobci rovněž nárok na zaplacení úroku z prodlení dle ust. § 1970 o. z.,

a to od 1. 11. 2022, tj. ode dne následujícího po dni, který byl žalované určen ze strany žalobce k uhrazení dluhu.

19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalobci, který byl v řízení zcela úspěšný, náhradu nákladů řízení ve výši 8 949,70 Kč. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč a z nákladů za zastoupení advokátem, kterému dle § 6 odst. 1, § 7 bodu 5 a § 11 odst. 1 písm. a, d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „a. t.“) náleží odměna ve výši 1 740 Kč za každý ze tří úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, předžalobní výzva k plnění a návrh ve věci samé) a dále náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč za každý ze tří úkonů právní služby dle § 13 odst. 4 a. t. K takto přiznané odměně dále dle § 137 odst. 3 o. s. ř. přistupuje náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % z částky 6 570 Kč ve výši 1 379,70 Kč. Povinnost úhrady nákladů řízení k rukám právní zástupkyně žalobce byla stanovena dle § 149 odst. 1 o. s. ř. Lhůta k plnění byla stanovena tři dny dle § 160 odst. 1 o. s. ř., neboť z obsahu spisu se nepodává žádná skutečnost, dle níž by bylo namístě určit lhůtu k plnění delší či ve splátkách.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti (15) dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Plzni, prostřednictvím Okresního soudu Plzeň-jih. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobkyně domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Plzeň 10. prosince 2025

JUDr. Dana Reimannová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Jírová

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 23.01.2026 a vykonatelnosti dne 27.01.2026.
Připojení doložky provedla Lucie Jírová dne 05.03.2026.